

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a Mgr. Ivety Postulkové v právní věci žalobkyně: **Mgr. L. K., LL.M.**, bytem P., zast. **Mgr. Michalem Syllou**, advokátem v Praze 1, se sídlem Praha 1, Jáchymova 26/2, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Praha 1, Mariánské náměstí 2/2, za účasti: 1) **J. K.**, bytem P., 2) **Ing. arch. Z. K.**, s korespondenční adresou: P., jako osob zúčastněných na řízení, o přezkum rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2016 č.j. MHMP 1159153/2016, sp.zn. S-MHMP 667433/2016/STR,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2016 č.j. MHMP 1159153/2016, sp.zn. S-MHMP 667433/2016/STR (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo změněno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 12 ze dne 27. 1. 2016 č.j. P12 4134/2016 OVY (dále jen „*stavební povolení*“) tak, že u podmínky č. 1 byla upřesněna specifikace projektové dokumentace, aby bylo zřejmé, že jde o projektovou dokumentaci autorizovanou Ing. R. K. Stavebním povolením, jehož zrušení žalobkyně rovněž navrhuje, byla k žádosti MUDr. A. K. a J. K. (oba dále jen „*stavebníci*“) povolena stavba rodinného domu č. 19 s napojením na inženýrské sítě a parkovací stání na pozemku parc. č. 370/197 v k.ú. Cholupice, obec Praha (dále jen „*stavba*“).

Žalobkyně předně uvádí, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a nicotné, neboť ve skutečnosti žalovaný napadeným rozhodnutím vůbec nerozhodl o odvolání žalobkyně ani

dalších osob. V napadeném rozhodnutí podle žalobkyně zcela chybí výrok, jak žalovaný rozhodl o odvolání.

Dále má žalobkyně za to, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nedostatečně vypořádal s jejími odvolacími námitkami, zejména pak s námitkou, že stavební povolení je nepřezkoumatelné, jelikož obsahuje podmínky, které jsou však nekonkrétní, nesrozumitelné a nekontrolovatelné. Namísto toho, aby žalovaný stavební povolení zrušil, začal jej doplňovat ve snaze vadu určitosti podmínek zhojit. K takovému postupu však žalovaný nebyl oprávněn, měl pouze přezkoumávat zákonnost stavebního povolení a nikoli je doplňovat. Podle žalobkyně žalovaný též pochybil, když se nezabýval její námitkou ohledně absencí úvah, kterými se stavební úřad řídil.

Třetí námitku tvoří tvrzení, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci. Předně podle žalobkyně žalovaný nesprávně stanovil okruh účastníků stavebního řízení. Ze správního spisu je podle ní zřejmé, že stavební úřad za účastníky považoval pouze vlastníky pozemků přímo sousedících s pozemky stavebníků; stavební úřad měl za účastníky považovat i vlastníky pozemků, které s pozemky stavebníků sice přímo nesousedí, avšak se jich stavba může přímo dotknout. Podle žalobkyně měli být účastníky minimálně vlastníci pozemků parc. č. 370/186, 370/187, 370/188, 370/189, 370/190, 370/191, 370/192, 370/370, 370/334, 370/335, 370/336, 370/337, 370/338, 370/339, 370/340, 370/341, 370/342, 370/185, 370/196, 370/198. Žalovaný podle žalobkyně rovněž pochybil, když neprovedl místní šetření. Žalobkyně má za to, že záměr stavebníků je v rozporu s územním rozhodnutím, které předcházelo stavebnímu řízení, tedy s rozhodnutím Úřadu městské části Praha 12 ze dne 4. 6. 2009 č.j. VYST/21870/2008/Bk. Podle žalobkyně stavebníci požadují postavit na dotčeném pozemku zcela jiný dům, než jak bylo povoleno citovaným územním rozhodnutím. Dané území se podle žalobkyně neustále mění vlivem nové výstavby a aktivitám developerských společností, proto stavební úřad nemohl v roce 2015/2016 vycházet ze stavu na daném území v roce 2008. Žalovaný podle žalobkyně uvedl neprokázané tvrzení, že stavební úřad byl v dané lokalitě mnohokrát, např. v souvislosti se změnou územního rozhodnutí ze dne 8. 6. 2015 č.j. P12 20459/2015 OVY.

Pochybení žalovaného spatřuje žalobkyně také v tom, že se nedostatečně zabýval její odvolací námitkou, že nemohla uplatnit své námitky ve fázi územního rozhodování, jelikož nebyla účastnicí tohoto řízení. Stavební úřad se tak jejími námitkami měl zabývat, stejně jako žalovaný.

Záměr stavby stavebníků není podle žalobkyně v souladu s územním rozhodnutím ze dne 4. 6. 2009 č.j. VYST/21870/2008/Bk. Stavebníci podle žalobkyně požadují postavit zcela jiný dům, o jiné velikosti a v jiné výšce, umístěný na pozemku zcela jinak než bylo povoleno územním rozhodnutím ze dne 4. 6. 2009.

Žalobkyně vytýká žalovanému, že okruh účastníků řízení (roz. územního řízení) byl v roce 2008 a 2014 jiný než v roce 2015 a stavební úřad nezahrnul do řízení jako účastníky nové vlastníky přímo dotčených pozemků. Za nezákonné tak považuje žalobkyně i rozhodnutí o změně územního rozhodnutí ze dne 8. 6. 2015 č.j. P12 20459/2015 OVY a stavební úřad tak na ně odkazuje také nezákonně. Rovněž stavební povolení je podle žalobkyně nezákonné pro rozpor s vydanou územně plánovací dokumentací, charakterem území, požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území, požadavky stavebního zákona a obecnými požadavky na využívání území. Stavební povolení, v textu žaloby označené jako „Rozhodnutí Stavebního úřadu“, bylo vydáno podle žalobkyně v rozporu s ust. § 90 zákona

č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*stavební zákon*“).

Poslední žalobní námitku tvoří tvrzení o podjatosti pracovníků stavebního úřadu. Podjatost pracovníků stavebního úřadu žalobkyně spatřuje ve skutečnosti, že stavebníci ve stavebním řízení komunikovali se stavebním úřadem osobně, resp. stavební úřad s nimi komunikoval prostřednictvím e-mailu, ač stavebníci nedisponují uznávaným elektronickým podpisem. Tímto způsobem byli zvýhodněni stavebníci oproti ostatním účastníkům řízení, neboť se o vydané písemnosti mohli dovědět dříve. Dále podle žalobkyně stavební úřad rozhodoval tak, jak mu nadiktovali stavebníci. Správní spis byl podle žalobkyně veden nedbale.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný k první žalobní námitce uvedl, že napadeným rozhodnutím stavební povolení změnil podle § 90 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), tak, že doplnil jméno zpracovatele projektové dokumentace; tato změna nijak nezměnila smysl stavebního povolení.

K druhé žalobní námitce žalovaný uvedl, že je shodná s námitkou odvolací a vypořádal se s ní na str. 3 až 5 napadeného rozhodnutí.

Rovněž třetí žalobní námitkou se žalovaný zabýval v napadeném rozhodnutí, konkrétně na str. 5 a 6. Podle žalovaného stavební úřad zjistil okruh účastníků přiměřeně rozsahu stavby. Žalovaný dále uvádí, že není zřejmé, jakým způsobem domnělé krácení práv ostatních vlastníků sousedních nemovitostí zkrátilo žalobkyni na jejích právech. Se žalobkyní stavební úřad přitom jednal jako s účastníkem řízení až ve chvíli, kdy nabyla vlastnické právo k sousedním nemovitostem; došlo tak ke změně v osobě účastníka a vstoupila tak do práv původního vlastníka. Co se týče místního šetření, žalovanému není zřejmé, co konkrétně měl stavební úřad podle názoru žalobkyně na místě samém zjistit, když se jedná pouze o prázdný pozemek, na kterém se nic nenachází. Na sousedních pozemcích pak jsou rodinné domy v různém stupni rozestavěnosti, což je stavebnímu úřadu známo z jeho úřední činnosti. Žalovaný také poznamenává, že podle § 90 stavebního zákona se posuzuje žádost o umístění stavby, nikoli žádost o povolení stavby.

Důvodnou neshledává žalovaný ani poslední žalobní námitku. Mailová korespondence obsažená ve správním spise nnesvědčí o podjatosti pracovníků stavebního úřadu. Zároveň správní spis nebyl podle žalovaného veden stavebním úřadem chaoticky ani nepřehledně a doklady o doručení obsahuje. Závěrem žalovaný uvádí, že v celé žalobě jsou stavebnímu orgánu vytýkána pouze formální pochybení, avšak zcela schází, jakým způsobem se tato tzv. pochybení měla dotknout práv žalobkyně. Žalovaný proto navrhuje podanou žalobu zamítnout.

Při jednání před Městským soudem v Praze (dále „*městský soud*“) žalobkyně (resp. její přítomný zástupce) setrvala na všech uplatněných žalobních bodech. Rovněž zástupkyně žalovaného správního orgánu setrvala na podaném vyjádření včetně návrhu na zamítnutí žaloby. K věci se podrobně vyjádřil rovněž p. J. K. jako osoba zúčastněná na řízení (a zároveň jeden ze stavebníků) s tím, že podanou žalobu považuje za nedůvodnou a její argumenty za nepravdivé.

Z důkazu – výpisu z katastru nemovitostí týkajícího se listu vlastnictví 1428 v k.ú. Cholupice, obec Praha městský soud zjistil, že žalobkyně se stala vlastníkem nemovitých věcí, parcel č. 370/336, 370/361 a 370/383 dnem 15.7.2015, kdy nastaly právní účinky zápisu

vkladu jejích předmětných nemovitostí do katastru. Provedení dalších navržených důkazů městský soud zamítl, zčásti pro nadbytečnost jejich doplnění nad rámec dokazování ve správním řízení, zčásti proto, že je nelze provést z povahy věci. Z povahy věci nelze provést navržený „důkaz správním spisem“, když do úvahy procesně připadá pouze případné provedení dokazování jednotlivými listinami správního spisu, bylo-li by takové dokazování navrženo a bylo-li by pro soudní přezkum přínosné. Pojmově vyloučeno je rovněž provedení důkazu napadeným správním rozhodnutím jako důkazu listinou, když následné hodnocení takového důkazu soudem (§ 77 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“) by fakticky „suplovalo“ vlastní přezkumný závěr soudu, kterým je zhodnocení zákonnosti správního rozhodnutí přezkoumávaného na základě podané správní žaloby.

Žalobu projednal městský soud ve smyslu ust. § 56 odst. 1 s.ř.s. přednostně, protože jak z podání zástupce žalobkyně ze dne 20.4.2017, jenž naléhavě žádal o nařízení jednání před soudem, tak i z podání osoby zúčastněné na řízení sub 1) ze dne 17.10.2016 vyplývá, že mezilidské a právní poměry mezi žalobkyní a stavebníky jsou do takové míry napjaté a vyhrocené, že závažně odůvodňují rychlé, a tedy z hlediska soudního nápadu přednostní projednání žaloby a rozhodnutí věci.

Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), včetně stavebního povolení (rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) a řízení, které napadenému rozhodnutí předcházelo. Vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Žalobní námitky městský soud neshledal důvodnými.

I přes obsáhlou argumentaci, zejména právní argumentaci podanou v žalobě, žalobkyně v žádném z uplatněných žalobních bodů (žalobních námitek) neprokázala a ani nedoložila zkrácení svých práv napadeným rozhodnutím a stavebním povolením. Žalobkyni se nepodařilo přesvědčit městský soud o zkrácení svých práv, přičemž jde o jednu z podmínek žalovatelnosti (viz § 65 s.ř.s.). Obsáhlost argumentů bylo třeba i poněkud korigovat a vlastně tak už učinil zástupce žalobkyně při jednání před soudem v samotném tvrzení o tom, že pozemky žalobkyně přímo sousedí s pozemkem stavebníků; i z hlediska nálezu Ústavního soudu ze dne 22.3.2000 Pl.ÚS 19/99, na který žalobkyně poukazuje, lze hovořit o sousedství, nikoli však přímém. V podstatě přímo s pozemkem žalobkyně (zahrada, parc. č. 370/336 k.ú. Cholupice) a s pozemkem stavebníků (parc. č. 370/197 k.ú. Cholupice) sousedí, resp. uvedené dva pozemky odděluje pouze pruh pozemku č. 370/370 (k.ú. Cholupice), který žalobkyně spoluvlastní pouze z jedné devítiny, jak vyplývá z výpisu z katastru, a v jehož případě jde v podstatě o „cestu“ (katastr uvádí jako druh pozemku ornou půdu), jak připomněl v jednom ze svých vyjádření soudu žalovaný. Argumenty žaloby jsou sice obsáhlé, ale nejsou konkrétní a nejsou především konkrétní ve vztahu k žalobkyni samotné, co se týče podmínky žalovatelnosti, tedy případného zkrácení práv napadeným rozhodnutím. Jak již rovněž zdůraznil Nejvyšší správní soud (dále „NSS“), i míře precizace žalobních bodů nutně odpovídá míra precizace a rozsah vypořádání se s nimi (viz např. rozsudek NSS ze dne 24.8.2010 č.j. 4 As 3/2008-78).

Podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu odvolací správní orgán napadené rozhodnutí (zde roz. napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) nebo jeho část změnit, jestliže dojde k závěru, že je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se. Podle § 90 odst. 5 správního řádu odvolací

správní orgán odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí, neshledá-li důvod pro postup podle odstavců 1 až 4; jestliže změní nebo zruší napadené rozhodnutí jen zčásti, ve zbytku je potvrdí.

Podle § 112 odst. 2 stavebního zákona může stavební úřad upustit od ohledání na místě, popř. i od ústního jednání, jsou-li mu dobře známy poměry staveniště a žádost poskytuje dostatečný podklad pro posouzení navrhované stavby a stanovení podmínek k jejímu provádění.

Městský soud se nejprve zabýval první námitkou žalobkyně, že napadené rozhodnutí je nicotné, jelikož z něj není zřejmé, jakým způsobem bylo o odvolání žalobkyně rozhodnuto.

Městský soud si povšiml určitého procesního pochybení ve výroku napadeného rozhodnutí, kde při částečné drobné změně prvostupňového výroku schází dovětek, zda ve zbytku žalovaný prvostupňové stavební povolení potvrzuje. Z posledního odstavce odůvodnění je však tento závěr zcela zjevný, lze snad jen dedukovat, zda původní představou žalovaného nebylo odvolání zamítnout a stavební povolení potvrdit. Uvedené pochybení zřejmě vyvolala snaha po drobném kosmetickém vylepšení, kterým bylo doplnění jména příslušného tvůrce projektové dokumentace. V žádném případě se nelze ztotožnit s námitkou, že by šlo o takovou vadu, která by vyvolávala nicotnost prvostupňového stavebního povolení, ani nelze souhlasit s námitkou, že v napadeném rozhodnutí zcela absentuje výrok, jak žalovaný rozhodl o správním odvolání. Toto formálně procesní pochybení nečiní rozhodnutím ani nicotným, ani neuskutečnitelným, ani nepřezkoumatelným či vadným v takové míře, že by mělo z tohoto pohledu za následek nezákonnost rozhodnutí, navíc zvláště ve vztahu k žalobkyni, jejíž práva ani tímto procesním pochybením nebyla nijak zkrácena.

Z výroku napadeného rozhodnutí je zjevné, že žalovaný změnil stavební povolení pouze v tom, že za slova „v projektové dokumentaci“ vložil slova „autorizované Ing. R. K. v červenci 2014“. Změna provedená žalovaným je v podstatě kosmetická a spočívá pouze v bližší specifikaci projektové dokumentace, žádným způsobem však nemění obsah stavebního povolení nebo práva a povinnosti z něj plynoucí. Je nepochybné, že touto provedenou změnou nehrozí žádnému účastníku řízení, jemuž je ukládána povinnost, újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se.

Obdobný výklad ostatně již dříve zaujal také NSS v rozsudku ze dne 31. 7. 2008, č.j. 7 As 32/2008-40, podle kterého *podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu dojde-li odvolací správní orgán k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí jeho část změní. Citované ustanovení tak dává odvolacímu správnímu orgánu oprávnění opravit v rámci odvolacího řízení napadené rozhodnutí, aniž by věc vracel k opravě správnímu orgánu I. stupně. Tento postup plně koresponduje se zásadou procesní ekonomie. Postupoval-li tedy odvolací správní orgán podle citovaného ustanovení, není už na místě uvažovat o postupu podle § 90 odst. 5 správního řádu.*

S ohledem na shora uvedené soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí z hlediska vad jeho výrokové části není ani nezákonné, tím méně nicotné. První žalobní námitka tedy není důvodná.

Ve druhém žalobním bodě žalobkyně namítá, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s její odvolací námitkou týkající se nedostatečné formulace podmínek stanovaných ve

stavebním povolení. Ze str. 3 až 5 (zejména ze str. 4) napadeného rozhodnutí je však zřejmé, že se žalovaný touto odvolací námitkou zabýval, a to dostatečně a podrobně. Žalovaný jasně a logicky vysvětlil, co ho vedlo k závěru, proč je námitka žalobkyně nedůvodná. Podrobně se zabýval jednotlivými pojmy, které žalobkyně pokládala za neurčité a nejasné, a vysvětlil, co znamenají, proč je stavební úřad použil i proč nemohou být neurčité. Soud shledal odůvodnění žalovaného zcela v souladu se zákonem, a proto ani tato žalobní námitka není důvodná.

Co se týče názoru žalobkyně, že žalovaný nepřipustně rozšiřoval stavební povolení, městský soud připomíná, že *správní řízení tvoří v zásadě jeden celek od jeho zahájení až do právní moci konečného rozhodnutí, a že tedy v zásadě není vyloučeno, aby odvolací správní orgán ...)* napravil vady řízení před správním orgánem prvního stupně, stejně jako rozhodnutí v něm vydaného. Při změně rozhodnutí pak platí obě rozhodnutí společně (tvoří fakticky jeden celek), a to v mezích provedených změn (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 7. 2008, č.j. 2 As 20/2008-73). Žalovaný tedy byl oprávněn změnit stavební povolení za zákonem stanovených podmínek, což učinil. Žalovaný také byl oprávněn odůvodnění stavebního úřadu doplnit či rozšířit; doplnění či zpřesnění odůvodnění však není změnou stavebního povolení.

Ani druhá žalobní námitka tedy není důvodná.

Zároveň soud neshledal důvodnou ani třetí žalobní námitku, tedy námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu, které se rovněž týká již zmíněný poznatek o nekonkrétnosti obsahově obsáhlých argumentů žaloby ve vztahu k žalobkyni samotné, pokud jde o nezbytnou podmínku žalovatelnosti, a to prokázané zkrácení jejích práv, kterého se ve věci nedostává.

Argument žalobkyně, že s ní nebylo zacházeno jako s účastnicí stavebního řízení, neodpovídá skutečnosti. Pokud by žalobkyni nepovažovaly správní orgány za účastnici řízení, její odvolání by bylo zamítnuto jako nepřipustné. Procesní práva žalobkyně přitom nebyla správními orgány zkrácena ani jiným způsobem, když žalobkyně měla možnost se seznámit a vyjádřit ke všem podkladům před vydáním stavebního povolení, i před vydáním napadeného rozhodnutí. Podle soudu je rozhodné, že v dané věci žalobkyně nebyla reálně zkrácena na žádných svých procesních právech.

Co se týče námitky, že nebylo jako s účastníky řízení zacházeno ani s jinými vlastníky pozemků sousedících s pozemky stavebníků, městský soud k tomuto uvádí, že žalobkyně není osobou oprávněnou podat žalobu ve veřejném zájmu, a je tak oprávněna namítat toliko zkrácení svých vlastních práv, ať již procesních či hmotných. Ze soudního i správního spisu nevyplývá, že by žalobkyně byla zmocněná jednat a hájit práva ostatních osob tak, jak se naznačuje v žalobě a zejména pak v úvahu přicházejících majitelů sousedních pozemků, z nichž se tedy do soudního řízení správního přihlásil jako osoba zúčastněna pouze jeden jediný z oslovených, nepočítajíc osobu zúčastněnou na řízení sub 1), která je stavebníkem předmětné stavby.

Na otázku účastenství žalobkyně navazuje též námitka, že nemohla podat námitky ve fázi územního řízení, jelikož nebyla účastnicí tohoto řízení, stavební úřad proto měl její námitky ve fázi stavebního řízení akceptovat.

Předně je nutno uvést, že v projednávaném případě není možné přezkoumávat procesní postup správních orgánů v územním řízení. Nicméně obecně lze říci, že účastníky územního řízení jsou mimo jiné osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám

anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno (§ 85 odst. 2 písm. b/ stavebního zákona). Mezi stranami je nesporné, že předchozí vlastník nemovitostí, jejichž současným vlastníkem je žalobkyně, byl účastníkem územního řízení a mohl tedy podat námitky, které ve stavebním řízení uplatňuje žalobkyně. Také je mezi stranami nesporné, že ve stavebním řízení se nepřihlíží k námitkám, které bylo možno uplatnit v řízení územním (§ 114 odst. 2 stavebního zákona). Mezi stranami je sporné, zda žalobkyně mohla předmětné námitky v územním řízení uplatnit, když účastnicí územního řízení nebyla přímo ona, ale (pouze) její právní předchůdce.

Nauka správního práva i judikatura se v zásadě shodují v tom, že přechod na právní nástupce je možný u těch práv a povinností, které se týkají určité věci, příp. jejich vlastností, resp. vztahu adresáta k určité věci. Pokud tedy správní orgán rozhoduje o právech a povinnostech osob, které se týkají movité či nemovité věci, je jeho rozhodnutí závazné pro právní nástupce, kteří mají odpovídající právo k dané věci. Typickým příkladem rozhodnutí in rem je územní rozhodnutí či stavební povolení. S ohledem na shora uvedené dospěl městský soud k závěru, že v územním i stavebním řízení je procesní nástupnictví možné, a proto žalobkyni zavazují (také) úkony učiněné jejím právním předchůdcem.

Nelze přehlédnout podstatnou skutečnost, že žalobkyně nabyla do svého vlastnictví (dnem 15.7.2015) výše zmíněné předmětné pozemky, z nichž dovozuje svá uplatňovaná práva, časově až poté, kdy nabyla právní moci (dnem 11.7.2015) změna územního rozhodnutí o umístění stavby, jež je předmětem zájmu žaloby, i když se tak stalo o pouhé čtyři kalendářní dny později. Až poté by mohla žalobkyně jako právní nástupkyně předchozího vlastníka uplatňovat svá práva v případném územním řízení, kdyby ovšem již nebylo pravomocně skončeno. Žalovaný se s touto otázkou vypořádal a otázka, jak tato práva uplatnil právní předchůdce, není předmětem přezkumu v tomto řízení. Předmětem přezkumu tohoto řízení je stavební povolení, ať už v jeho formě prvostupňové i druhostupňové, protože při změně toho rozhodnutí je třeba nahlížet na obě rozhodnutí v jejich jednotě (viz výše citované rozhodnutí NSS).

Ač tedy žalobkyně sama nemohla námitky v územním řízení vznést, jelikož nebyla účastnicí územního řízení (účastnicí se mohla stát až ve chvíli, kdy nabyla vlastnické právo k předmětným nemovitostem, tedy teprve dnem zápisu do katastru nemovitostí), byla vázána úkony svého právního předchůdce, a to i případnou absencí jeho námitek.

Žalovaný nepochybil, ani když neprovedl místní šetření. Ze znění ust. § 112 odst. 2 stavebního zákona je zřejmé, že stavební úřad nemá povinnost ohledání na místě provést. Stavební úřad se může rozhodnout od ohledání na místě upustit, pokud jsou splněny zákonné podmínky – tedy pokud jsou stavebnímu úřadu dobře známy poměry staveniště a zároveň žádost poskytuje dostatečný podklad pro posouzení navrhované stavby a stanovení podmínek k jejímu provádění. Mezi stranami je sporné, zda byly poměry na staveništi stavebnímu úřadu dobře známy.

V této souvislosti je třeba zejména upozornit na skutečnost, že stavební řízení probíhalo od září 2015 do ledna 2016. Územní řízení sice probíhalo v roce 2008/2009, jak uvádí žalobkyně, ovšem zároveň bylo územní rozhodnutí vydané v roce 2009 změněno, a to rozhodnutím ze dne 8. 6. 2015, č.j. OVV/29472/2014/Bk, které nabylo právní moci v červenci 2015. Stavební řízení tedy časově navazovalo na rozhodnutí o změně územního rozhodnutí. Není důvod předpokládat, že by se poměry na staveništi za dobu pár měsíců natolik změnil, že by bylo třeba ohledání na místě provést. Městský soud rovněž neshledal jakoukoli

nezákonnost ve vztahu k uvedené změně územního rozhodnutí. Městský soud se ztotožnil i se závěrem žalovaného, že stavba rodinného domku stavebníků, resp. jeho projektová dokumentace je v souladu se změněným územním rozhodnutím. Soud má za to, že žalovaný se dostatečně a podrobně zabýval odvolacími námitkami žalobkyně, překrývají se ve značné míře i s uplatněnými žalobními námitkami a nemá, co by v tomto směru žalovanému úřadu vytkl.

Pokud jde o námitku žaloby, že stavební povolení bylo vydáno v rozporu s ust. § 90 stavebního zákona, lze jen shodně se žalovaným stručně bez dalšího komentáře konstatovat, že podle ustanovení § 90 stavebního zákona se posuzuje žádost o umístění stavby, nikoli žádost o povolení stavby.

Pro úplnost je třeba dodat, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nepřímo (a ve vyjádření k žalobě přímo) uvádí, že poměry v dané lokalitě zná ze své úřední činnosti, neboť je zde vedeno více stavebních řízení. K tomuto tvrzení je třeba podotknout, že skutečnosti obecně známé ani skutečnosti známé správnímu orgánu z jeho úřední činnosti není třeba dokazovat; správní orgán však musí uvést, ze které jeho konkrétní úřední činnosti či postupu jsou mu známé tzv. úřední skutečnosti. Žalovaný sice mohl uvést, z jaké konkrétní jeho úřední činnosti jsou mu poměry na staveništi známy (např. uvedením spisových značek stavebních řízení týkajících se staveb v okolí předmětné stavby), nicméně toto drobné pochybení nemohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a městský soud neshledal důvod pro jeho zrušení ani z tohoto pohledu.

Co se týče namítané nezákonnosti rozhodnutí ze dne 8. 6. 2015, č.j. OVY/29472/2014/Bk, kterým bylo změněno územní rozhodnutí z roku 2009, soud se touto námitkou nezabýval jakožto námitkou nepřípustnou, jelikož v tomto řízení soud není oprávněn přezkoumávat správnost a zákonnost pravomocného územního rozhodnutí, na jehož podkladě bylo stavební povolení a napadené rozhodnutí vydáno.

Nutné je i připomenout, že ve stavebním řízení, jež je předmětem přezkumu, již nemá místo namítaná podoba a umístění předmětné stavby. Expresivní námitka žalobkyně, že stavba stavebníků v podobě „obludy“ zcela nezapadá do celkového rázu nové satelitní části Prahy 12 stejně jako námitka, že stavba nespĺňuje požadavky urbanistické, architektonické, životního prostředí, oslunění apod., je ze strany žalobkyně v tomto řízení nepřipadná. I zde je třeba připomenout, že stavba byla definitivně pravomocně umístěna již výše citovaným rozhodnutím o změně územního rozhodnutí ze dne 8. 6. 2015 dříve, než se žalobkyně stala vlastníkem svých (až na výjimku společně vlastněného pruhu „cesty“) nepřímo sousedících pozemků.

V neposlední řadě městský soud neopomenul zabývat se také otázkou tvrzené podjatosti dvou úředních osob, pracovníků stavebního úřadu, M. C. a Ing. V. C. Jejich podjatost namítla žalobkyně zároveň se správním odvoláním podaným proti stavebnímu povolení. V zásadě jediným důvodem pro podezření z podjatosti byla e-mailová korespondence a telefonáty mezi stavebníky a stavebním úřadem.

Soudu samotnému nepřísluší hodnotit podjatost či nepodjatost úředních osob správního orgánu. O namítaných podjatostech však bylo rozhodnuto ve stadiu správního řízení. Ze správního spisu vyplývá, že proti usnesení tajemníka Úřadu městské části Praha 12 ze dne 1.3.2016 zn. OKU/040/16, jímž nebyla vyloučena pro namítanou podjatost úřední osoba – Ing. V. C., nebylo podáno odvolání. Naproti tomu usnesení vedoucího odboru výstavby Úřadu

městské části Praha 12 Ing. V. C. ze dne 9.3.2016 čj. P12 10093/2016 OVY, jímž úřední osoba M. C. nebyla vyloučena z úkonů předmětného správního řízení pro tvrzenou podjatost, žalovaný Magistrát hlavního města Prahy dne 27.6.2016 (tedy krátce před datem napadeného rozhodnutí) pod č.j. MHMP 1137742/2016 k odvolání žalobkyně zrušil a vrátil k novému projednání, ovšem se závěrem, že odvolání není důvodné, avšak důvodem pro zrušení usnesení je skutečnost, že vůbec nemělo být vydáno, protože o námitce podjatosti má smyslu rozhodovat jen tehdy, dokud není vydáno rozhodnutí ve věci samé. Žalovaný se poté i ve vyjádření k žalobě vyjádřil k této otázce dostatečně a jeho závěr soudu stačí.

Městský soud proto přezkum uzavírá s tím, že napadené rozhodnutí v jednotě se stavebním povolením nezkracuje práva žalobkyně ve smyslu ust. § 65 s. ř. s., a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází ze skutečnosti, že žalobce nebyl v řízení úspěšný, zatímco žalovaný, který měl ve věci úspěch, náhradu nákladů řízení nepožadoval (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

Osobám zúčastněným na řízení městský soud neuložil žádnou povinnost v řízení, a proto jim právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost může podat účastník řízení, jakož i osoba zúčastněná na řízení.

Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. července 2017

JUDr. Jan Ryba
předseda senátu